

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/117/2024
Identifikačné číslo spisu:	7109204694
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7109204694.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ S., narodeného W. 2/ S. rod. K., narodenej W.právni nástupcovia po pôvodnom žalobcovi 1/ N. K., narodenom W. zomrelom Y.X) a 3/ Z. K., narodenej W. (pôvodnej žalobkyne 2/), všetci zastúpení advokátkou JUDr. Blankou Nagyovou, Košice, Štúrova 44, proti žalovaným 1/ IH. rod. D. narodenej W. zastúpenej advokátkou JUDr. Karin Benč Juhászovou, Košice, Húskova 19 a 2/ Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31320155, o určenie vlastníckeho práva a o určenie, že nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom, vedenej na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 16C/1/2020, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. februára 2024 č. k. 6Co/172/2023-661, takto

rozhodol:

Dovolanie o d mieta.

Žalobcom 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania priznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. apríla 2015 č. k. 16C/99/2009-211 rozhodol tak, že určil, že (pôvodní) žalobcovia 1/, 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 5. poschodí bytového domu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 2505/100000-in v bytovom dome súp. č. XX, nachádzajúceho sa na parc. č. XXXX na ulici D. XX v E., zapísaného na LV č. XXXXX pre katastrálne územie K. Z. (výrok I.). Ďalej určil, že vyššie uvedený byt č. XX so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu nie je zaťažený záložným právom v prospech žalovanej 2/ (II. výrok). Posledným výrokom (pôvodným) žalobcom 1/, 2/ priznal náhradu trov konania v sume 836,12 eura. Vychádzal z názoru, že pokiaľ Okresný súd Košice II právoplatným rozsudkom určil neplatnosť prvotnej kúpnej zmluvy uzavretej medzi (pôvodnými) žalobcami ako predávajúcimi a spoločnosťou Pallas Aténa s.r.o. ako kupujúcim dňa 19. februára 1999, ktorá sa týkala prevodu vlastníckeho práva k totožnému bytu, ktorého určenie bolo predmetom tohto konania, na základe takéhoto neplatného právneho úkonu nemohli platne nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému bytu následnými prevodmi ani ďalšie subjekty. Preto súd prvej inštancie v zmysle zásady, podľa ktorej nikto nesmie previesť na iného viac práv než má

sám, považoval za absolútne neplatné nasledujúce právne úkony, a to kúpnu zmluvu zo 16. augusta 1999 uzavretú medzi Pallas Aténa s.r.o. a S.. M., kúpnu zmluvu uzavretú medzi P. P. M. a M. H., zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva z 20. novembra 2003 uzavretú medzi M. H. a R. D., zmluvu o prevode vlastníctva bytu uzavretú dňa 15. júna 2006 medzi R. D. a MAPI s.r.o. a kúpnu zmluvu uzavretú dňa 25. septembra 2006 medzi MAPI s.r.o. a P. - žalovanou 1/. Predmetom tohto konania bolo aj určenie, že predmetná nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom v prospech žalovanej 2/. Preto pokiaľ MAPI s.r.o., uzavrela zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti dňa 25. septembra 2006 so žalovanou 2/, na základe ktorej bolo zapísané záložné právo k bytu žalobcov v prospech žalovanej 2/, tento právny úkon bol od počiatku neplatný pre nedostatok dispozičného oprávnenia uvedenej spoločnosti nakladať s predmetom zmluvy v čase jej uzavretia. MAPI s.r.o. teda dala do zálohy nehnuteľnosť, ku ktorej v čase uzavretia zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti nenadobudla platne vlastnícke právo, a preto súd považoval túto zmluvu od samého počiatku za neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 24. januára 2017. č. k. 5Co/102/2016-262 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktorého dôvody boli presvedčivé a nadväzovali v plnom rozsahu na dôkazy vykonané súdom. Predovšetkým sa oprel o predchádzajúci rozsudok vo veci v inom konaní, v ktorom (pôvodní) žalobcovia 1/, 2/ podali pôvodne žalobu na Okresnom súde Košice II proti žalovanému Pallas Aténa, s.r.o. o neplatnosť kúpnej zmluvy konanie, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 20C/466/1999. Po mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora SR proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/80/2005 z 21. septembra 2005 rozhodoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4MCdo/10/2006 z 31. mája 2007, ktorým rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 21. septembra 2005 sp. zn. 5Co/80/2005 zrušil a vec vrátil okresnému súdu priamo na ďalšie konanie. Z uvedeného konajúceho súdu prejednávajúceho túto vec vyplynulo, že najvyšší súd prakticky svojím rozsudkom upriamil žalobcov 1/, 2/ na podanie tejto novej žaloby, avšak nie proti spoločnosti Pallas Aténa, s.r.o., ale proti žalovanej 1/ P. a žalovanej 2/ VÚB, a.s. o určenie vlastníckeho práva. Po podaní žaloby potom následne v konaní o určenie vlastníckeho práva a určenie, že nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom, súd prvej inštancie vyhodnotil dokazovanie správne, lebo vo vzťahu k prvému určovaciemu výroku odôvodnil svoj rozsudok tak, že právoplatným rozsudkom bola určená absolútna neplatnosť prvotnej kúpnej zmluvy (medzi pôvodnými žalobcami 1/, 2/ a Pallas Aténa, s.r.o.), išlo o prevod vlastníctva bytu na Pallas Aténa, s.r.o. a ďalší K. S. MAPI, s.r.o. a žalovaná 1/ nemohli v žiadnom prípade platne nadobudnúť vlastnícke právo k bytu žalobcov 1/, 2/ pre porušenie zásady „nemo plus iuris transferre ad alium potest quam ipse habet“, t. j. nikto nesmie previesť na iného viac práv, než sám má. Potom z uvedeného vyplývalo, že MAPI, s.r.o. nenadobudla platne vlastnícke právo k bytu (pôvodných) žalobcov 1/, 2/ a ak aj uzavrela zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti ešte v roku 2006 s pôvodnou žalovanou 2/, na základe ktorej bolo zapísané záložné právo k bytu žalobcov v prospech žalovaných, bol tento právny úkon od počiatku neplatný pre nedostatok dispozičného oprávnenia uvedenej spoločnosti nakladať s predmetom zmluvy v čase uzavretia právneho úkonu, keď dala do zálohy nehnuteľnosť, ku ktorej v čase uzavretia zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, nemohla nadobudnúť platne vlastnícke právo. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, keď považoval aj zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 25. septembra 2006 od samého počiatku za neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 2 OZ. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali obe žalované dovolanie s tým, že: a/ súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], b/ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

4. Senát 1C Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací uznesením z 28. novembra 2018 sp. zn. 1Cdo/84/2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z

24. januára 2017 sp. zn. 5Co/102/2016 a vec vrátil na ďalšie konanie.

4.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade sa odvolací súd neriadil dostatočne uvedenými zásadami v prejednávanej veci, keď sa nevysporiadal s dôležitými pre rozhodnutie vo veci skutočnosťami a argumentami a na tieto nedal buď žiadne, alebo nedostačujúce odpovede, a to napriek rozsahu napadnutého rozhodnutia o 17-tich stranách. V nadväznosti na túto skutočnosť sa odvolací súd nemohol potom ani správne vysporiadať s relevantnými právnymi a skutkovými námietkami, týkajúcimi sa prejednávanej veci, vznesenými žalovanými 1/, 2/ v priebehu celého, či odvolacieho konania. Za týchto okolností bol rozsudok odvolacieho súdu právne nedostatočne vyargumentovaný, ako aj nie presvedčivý. Žalované 1/, 2/ od začiatku konania argumentovali, že zmluvu o prevode nehnuteľnosti ako aj zmluvu o záložnom práve uzatvárali v dobrej viere, keď si preverili v možnom pre nich rozsahu, všetky relevantné pre platný prevod skutočnosti a okolnosti, ako napríklad list vlastníctva a výpis z katastrálneho úradu, na ktorom nebola žiadna poznámka, naznačujúca akýkoľvek problém s vlastníctvom predávajúceho k nehnuteľnosti. Zmluvu o prevode nehnuteľnosti uzatvárala žalovaná 1/ prostredníctvom realitnej kancelárie, pričom predávajúci MAPI s.r.o. vyhlásil, že na nehnuteľnosti nie sú žiadne ťarchy. Konajúce súdy na túto okolnosť nevykonali dokazovanie a v odôvodnení k tomu nevysvetlili dôvody. Žalovaná 1/ od začiatku konania argumentovala, že vlastníctvo k nehnuteľnosti nadobudla medzičasom vydržaním, keď uplynula 10-ročná vydržacia lehota. Touto podstatnou okolnosťou sa súdy vôbec nezaoberali a v odôvodnení rozhodnutia sa s tým vôbec nevysporiadali, pričom uvedené považuje odvolací súd za závažný argument žalovanej 1/, na ktorý mal dať odvolací súd jednoznačné zdôvodnenie. Dospel k záveru, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne nedávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, napriek tomu, že žalované 1/, 2/ túto skutočnosť v priebehu konania namietali, ale súdy sa s nimi nevysporiadali, bolo žalovaným 1/, 2/ znemožnené uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

4.2. Krajský súd v Košiciach uznesením z 18. decembra 2019 č. k. 5Co/27/2019, na základe odvolania žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 14. apríla 2015 sp. zn. 16C/99/2009 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4.3. Okresný súd Košice I rozsudok z 13. júla 2022 č. k. 16C/1/2020-505 v spojení s opravným uznesením z 18. augusta 2023 č. k. 16C/1/2020 určil, že (pôvodní) žalobcovia 1/, 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 5. poschodí bytového domu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 2505/100000-in v bytovom dome súp. č. XX, nachádzajúceho sa na parc. č. XXXX na ulici D. XX v E., zapísaného na LV č. XXXXX pre katastrálne územie K. Z. (výrok I.). Konanie voči žalovanému 2/ zastavil (výrok II). Žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalovanej 1/ priznal vo výške 100 % (výrok III) a žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ a 2/ vo výške 100 % (výrok IV). Predmetné rozhodnutie napadla žalovaná 1/ odvolaním.

5. Krajský súd v Košiciach prejednal odvolanie žalovanej 1/ a rozsudkom z 13. februára 2024 č. k. 6Co/172/2023-661 zmenil rozsudok Okresného súdu Košice I z 13. júla 2022 č. k. 16C/1/2020-505 v spojení s opravným uznesením z 18. augusta 2023 č. k. 16C/1/2020 vo výroku I tak, že určil, že byt č. XX, nachádzajúceho sa na 5. poschodí bytového domu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 2505/100000-in v bytovom dome súp. č. XX, nachádzajúceho sa na parc. č. XXXX na ulici D. XX v E., zapísaného na LV č. XXXXX pre katastrálne územie K., patrí do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva pôvodných žalobcov 1/ a 2/ (výrok I.); rozhodol o trovách žalobcov 1/ až 3/ (výrok II.) a o trovách žalovanej 1/ (výrok III.). Podľa odvolacieho súdu bol rozsudok v napadnutých výrokoch vecne správny, avšak vzhľadom na skutočnosť, ku ktorej došlo po vyhlásení rozsudku, a to smrť pôvodného žalobcu 1/, v dôsledku ktorej skutočnosti ďalej pokračoval v konaní s jeho právnymi nástupcami (súčasne označení ako žalobcovia 1/ a 2/), bolo potrebné, aby odvolací súd petit rozsudku formuloval tak, aby bol zodpovedajúci obsah žaloby, podanej pôvodnými žalobcami 1/ a 2/ a zároveň, aby zohľadňoval zmenu, ku ktorej došlo po vyhlásení rozsudku. Odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok tak, že určil, že

sporné nehnuteľnosti patria do už zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva pôvodného žalobcu 1/ a žalobkyne 3/. Súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, riadil sa pritom právnym názorom krajského súdu vysloveným v uznesení sp. zn. 5Co/27/2019 z 18. decembra 2019 pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a neboli zistené žiadne porušenia procesných práv ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie v spore. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce boli aj dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na tieto odkázal. Odôvodnenie rozsudku dalo odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Odvolací súd sa stotožnil so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu, v zmysle ktorého dotknuté nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva pôvodného žalobcu 1/ a žalobkyne 3/. Vlastnícke právo nadobudli žalobcovia zmluvou o prevode vlastníctva k družstevnému bytu, uzavretou s Územným bytovým družstvom D. ktorej vklad bol povolený dňa 12. mája 1999 a toto vlastnícke právo nestratili ani v dôsledku následne uzavretých kúpnych zmlúv, ktoré sú neplatné v dôsledku súdom vyslovenej neplatnosti prvotnej kúpnej zmluvy, uzavretej medzi pôvodnými žalobcami 1/ a 2/ a kupujúcim Pallas Aténa spol. s.r.o. z 19. februára 1999. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu, v zmysle ktorého žalovaná 1/ nenadobudla vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam vydržaním z dôvodu nesplnenia zákonom stanovených podmienok, konkrétne nesplnenia podmienky nepretržitej a nikým nerušenej oprávnenej držby dotknutých nehnuteľností po dobu 10 rokov. Svoje úvahy v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval, tieto úvahy sú vecné, správne, niet v nich žiadneho logického rozporu a odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožnil a nezopakoval ich. Zmena spočívala iba v zmene formulácie výroku, ktorú si vyžaduje situácie po smrti pôvodného žalobcu 1/ v odvolacom konaní a k odvolacím námietkam žalovanej 1/ odvolací súd uviedol, že podstatným z hľadiska rozhodnutia v spore po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 16C/99/2009-211 zo 14. apríla 2015 rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. z. 5Co/27/2019 z 18. decembra 2019 v nadväznosti na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/84/2018 z 28. novembra 2018 bolo vyriešenie otázky, či žalovaná 1/ (ne)nadobudla vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam vydržaním, keďže tvrdila dobromyseľný vstup do držby s poukazom na okolnosti, za ktorých uzavierala kúpnu zmluvu a tvrdila aj nepretržitú, oprávnenú a nikým nerušenú držbu, ktorej začiatok žalovaná 1/ stotožnila s dňom nadobudnutia vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam P. t. j. 28. septembra 1999. Správne súd zohľadnil, že hoci žalovaná 1/ bola dobromyseľná pri uzavieraní kúpnej zmluvy k predmetnému bytu vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli počas konania najavo, keď nemohla mať žiadne pochybnosti o vlastníckom práve, následne táto jej dobromyseľnosť, a teda aj oprávnená držba bola prerušená nadobudnutím vedomosti o konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 16C/99/2009 o určenie vlastníckeho práva pôvodných žalobcov 1/ a 2/ proti žalovanej 1/. Túto vedomosť o prebiehajúcom súdnom konaní ohľadne vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam musela mať najneskôr dňa 16. apríla 2009, kedy splnomocnila na zastupovanie v tomto prebiehajúcom konaní advokátku A. táto následne dňa 5. mája 2009 nazrela do spisu a vyhotovila si z toho spisu kópie, teda s určitosťou už mala vedomosť o konkrétnych dôvodoch podanej žaloby. K tomuto dňu 16. apríla 2009, resp. 5. mája 2009 ešte neuplynula 10-ročná vydržacia doba od momentu vstupu žalovanej 1/ do oprávnenej držby dňa 25. septembra 2006 a ani odo dňa vstupu do oprávnenej držby P. dňa 28. septembra 1999, preto nebola splnená podmienka nepretržitej nikým nerušenej držby dotknutých nehnuteľností po zákonom stanovenú dobu 10 rokov. Žalovaná 1/ sa tak napriek tomu, že kúpnu zmluvu uzavierala v dobrej viere nemohla stať vlastníčkou dotknutých nehnuteľností. Súd vychádzal iba z absolútnej neplatnosti prvotnej kúpnej zmluvy z 19. februára 1999, uzavretej medzi pôvodnými žalobcami 1/ a 2/ a spoločnosťou Pallas Aténa s.r.o. a nezohľadnil skutočnosť, že žalovaná 1/ bola pri nadobúdaní vlastníckeho práva dobromyseľná, odvolací súd uviedol, že samotná dobromyseľnosť žalovanej 1/ a predchádzajúceho vlastníka bytu MAPI s.r.o. pri nadobúdaní vlastníckeho práva nestačila pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Kúpna zmluva, ktorou žalovaná 1/ nadobudla dotknuté nehnuteľnosti bola absolútne neplatná, keďže predávajúci nebol vlastníkom prevádzaných nehnuteľností v dôsledku predchádzajúcich neplatných prevodov vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, počnúc prevodom z pôvodných žalobcov 1/ a 2/ na spoločnosť Pallas Aténa spol. s.r.o., a teda nemohol

previesť na žalovanú 1/ platne vlastnícke právo, ktorého nositeľom nebol. Táto neplatná kúpna zmluva teda mohla byť len titulom vstupu do oprávnenej držby, čo je aj prípad žalovanej 1/, keď aj súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žalovaná 1/ bola dobromyseľná pri vstupe do držby predmetného bytu a týmto aj nakladala ako so svojím. Pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním však nestačí len dobrá viera pri vstupe do držby, čo bolo vzhľadom na okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy v prípade žalovanej 1/ splnené, ale existencia dobrej viery sa vyžaduje po celú zákonom stanovenú vydržaciú dobu 10 rokov, ktorá podmienka splnená nebola. Odvolacia námietka žalovanej 1/, že súd aplikoval zásadu *nemo plus iuris* a nezohľadnil okolnosti danej veci, bola nenáležitá. Z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 65/2019 nevyplýva záver, že aplikujúce § 456 CSP alebo § 243d OSP nadobudnutie nehnuteľností od nevlastníka v dobrej viere bez ďalšieho malo za následok nadobudnutie vlastníckeho práva teda, že by nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bolo prípustné vo všeobecnosti. Možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, teda aj na základe neplatnej zmluvy, prichádza do úvahy iba výnimočne, ak v konkrétnom prípade nastanú také okolnosti, ktoré môžu byť dôvodom na ustúpenie od prísneho zotrvávania na princípe *nemo plus iuris*. Vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VObo2/2020 odvolací súd poukázal na záver, v zmysle ktorého poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa vo svojich dôsledkoch prejaví ako možnosť dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe. Dobromyseľné nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka teda zakladá nárok na ochranu takto nadobudnutého práva vo forme možnosti dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe, nie však bez ďalšieho ochrany vo forme možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy. Tejto formy ochrany dobromyseľného nadobúdateľa si zrejme bola vedomá aj žalovaná 1/, keď svoju procesnú obranu postavila na tvrdeniach o vydržaní vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, keď tieto nadobudla dobromyseľne vzhľadom na okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy a v dobrej viere ich mala po celú dobu 10 rokov užívať. Dobromyseľnosť žalovanej 1/ pri nadobúdaní dotknutých nehnuteľností nemohla zahojiť neplatnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy a vykonaným dokazovaním neboli preukázané také výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali uprednostnenie ochrany žalovanej 1/ ako dobromyseľnej nadobúdateľky pred pôvodnými žalobcami 1/ a 2/ ako vlastníkmi dotknutých nehnuteľností. Dobromyseľnosť žalovanej 1/ mohla byť a bola zohľadnená iba z hľadiska možnosti vydržania vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, pričom aj pri zohľadnení dobromyseľnosti žalovanej 1/ pri vstupe do oprávnenej držby vzhľadom na nesplnenie oprávnenosti držby po zákonom stanovenú dobu vydržania 10 rokov nebolo možné dospieť k inému záveru, než že žalovaná 1/ sa nestala vlastníčkou dotknutých nehnuteľností. Odvolacia námietka žalovanej 1/, že súd komplexne neposúdil všetky skutkové okolnosti veci, a že neporovnal kolidujúce princípy ochrany dobrej viery žalovanej 1/ a ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, bola nenáležitá. Súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, ak uprednostnil princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka pred princípom ochrany dobrej viery nadobúdateľa vzhľadom na skutočnosti, ktoré vykonaným dokazovaním boli preukázané, a ktoré počas konania vyšli najavo, a vecne správne rozhodol, že dotknuté nehnuteľnosti patria do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva pôvodného žalobcu 1/ a žalobkyne 2/ (teraz žalobkyne 3/).

6. Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná 1/ dovolaním (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

6.1. Dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu § 420 písm. f) CSP napádala nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu tým, že rozhodnutie neobsahuje jednoznačné, výstižné a presvedčivé odôvodnenie. Odvolací súd absolútne neprihliadol na vady, ktoré dovolateľka vytýkala prvostupňovému rozsudku, pričom toto konanie malo za následok nesprávne právne posúdenie veci. Odvolací súd neprihliadol k žiadnym argumentom dovolateľky uvádzaným v súdnom konaní v súvislosti s jej absolútnou a nikým nespochybnenou dobromyseľnosťou a tým, že *de facto* vôbec neprihliadol na jej procesnú obranu, tým ju svojím rozhodnutím poškodil. Napadnuté rozhodnutie postráda presvedčivé a preskúmateľné odôvodnenie, obsahom ktorého malo byť uvedenie logických úvah, ktorými sa súd riadil,

pričom na základe uvedeného nie je napadnuté rozhodnutie vecne správne, vyčerpávajúce z hľadiska uplatnenej argumentácie a je nespravodlivé. Dovolateľka vytkla, že súd prvej inštancie opakovane pri rozhodovaní neprihliadol na konkrétne výnimočné skutkové okolnosti, ktoré boli počas súdneho konania dovolateľkou hodnoverne preukázané. Rozhodoval mechanicky bez toho, aby čo i len pripustil možnosť, že na základe preukázaných skutkových okolností mohlo dôjsť k výnimke z preferovanej zásady. Podstatným z hľadiska rozhodnutia v spore bolo vyriešenie otázky, či dovolateľka (ne)nadobudla vlastníctvo k dotknutým nehnuteľnostiam vydržaním. Súd bol povinný posúdiť existenciu dobrej viery na strane dovolateľky, najmä zistiť či v tomto prípade ide o výnimočné okolnosti na strane dovolateľky. Súdny mal za preukázané, že dovolateľka bola pri nadobúdaní vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam dobromyseľná, a či v tomto prípade nebola splnená výnimočnosť okolností pri nadobúdaní vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v súlade s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 65/2019, čo by bolo dôvodom na následné právne posúdenie, či ide v tomto prípade o výnimku pri nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka. Pokiaľ išlo o odôvodnenie posúdenia výnimočných okolností obsiahnuté v bodoch 57. až 63. napadnutého rozhodnutia nepovažuje ho za presvedčivé s bodom 55. napadnutého rozhodnutia. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd nevysvetlil z akého dôvodu okolnosti na strane dovolateľky pri nadobudnutí vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam nemožno považovať za dostatočne výnimočné na to, aby sa na ne vzťahovala výnimka zo zásady súkromnoprávnej regulácie, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, než on sám, o ktorej sa pojednáva v nález. Krajský súd sa len obmedzil na strohé konštatovanie, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané výnimočné okolnosti prípadu bez odôvodnenia na základe akých úvah dospel k takému názoru. Súd druhej inštancie opomenul úvahu o tom ako mohli byť na jednej strane žalobcovia bdelými vlastníkmi, ktorí aktívne bránili svoje právo a na druhej strane mohol existovať dobromyseľný nadobúdateľ vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, čím bol bod 69. a 55. napadnutého rozhodnutia v rozpore.

6.2. Dovolateľka nastolila v rámci dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. b) CSP svoju právnu otázku nasledovne: „aké výnimočné okolnosti musia existovať, aby dobromyseľný nadobúdateľ nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, pokiaľ k nadobudnutiu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam došlo v medziobdobí po právoplatnosti súdnych rozhodnutí, v dôsledku ktorých bolo vlastnícke právo pôvodného vlastníka k nehnuteľnostiam nepochybné a pred právoplatnosťou súdnych rozhodnutí, ktoré vlastnícke právo pôvodného vlastníka k nehnuteľnostiam určili za nadobudnuté platne, a to s poukazom na procesnoprávnu úpravu ustanovenia § 456 CSP, v zmysle ktorého právne vzťahy niekoho iného, než strany nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté a s poukazom na možnosť ďalšej systémovej výnimky zo zásady súkromnoprávnej regulácie, podľa ktorej zásada nikto nemôže previesť na iného viac práv, než sám má (nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet), ktorou sa rozširuje možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, prostredníctvom ktorej sa priznáva ochrana tretím osobám pri jeho nadobúdaní“. Takto nastolenou otázkou argumentovala, že s uvedenou právnou otázkou sa síce Najvyšší súd Slovenskej republiky viackrát vysporiadal napr. v judikatúre dovolacieho súdu sp. zn. IVOBdo/2/2020, ale súd druhej inštancie tak neurobil v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu a ani súd prvej inštancie, keďže nezohľadnili špecifiká danej právnej veci, za ktoré dovolateľka považuje špecifické okolnosti a nezohľadnil ani nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 65/2019 z 26. januára 2021, ktorého niektoré body citovala aj dovolateľka v dovolaní. V súvislosti s nastolenou právnou otázkou nemožno aplikovať na prejednávanú právnu vec existujúcu judikatúru dovolacieho súdu, a to s ohľadom na špecifické okolnosti a individuálne súvislosti prejednáwanej právnej veci, ktoré boli v konaní pred súdom prvej inštancie spoľahlivo preukázané, a teda nesporné. Dovolateľka poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 65/2019 z 26. januára 2021, v ktorom Ústavný súd SR vyvodil možnosť prelomenia zásady nemo plus iuris. Dovolateľka nemala o súdnych konaniach (o neplatnosť kúpnej zmluvnej medzi pôvodným žalobcom 1/ a žalobkyňou 3/ ako predávajúcimi a obchodnou spoločnosťou Pallas Aténa, spol. s r.o. ako kupujúcim) žiadnu vedomosť, pretože nebola účastníčkou súdnych konaní. Dovolateľka bola dobromyseľná lebo na liste vlastníctva nebola uvedená žiadna poznámka svedčiaca o tom, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti bolo sporné. Okolnosti opísané v dovolaní v bodoch 17. až 19. je potrebné posúdiť ako absolútne výnimočné, v dôsledku čoho mala byť vlastníckemu právu k nehnuteľnostiam poskytnutá ochrana. Na predmetný spor bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 456 CSP, ktoré stanovuje, že právne vzťahy niekoho iného nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. Dovolateľka ako absolútne dobromyseľná nadobúdateľka

vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nadobudla vlastnícke právo platne, a to na základe výnimky zo zásady nikto nemôže previesť viac práva ako sám má, a to s poukazom na preferencie princípu právnej istoty a tam súvisiacou požiadavkou stability právnych vzťahov a ochranou práv. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6.3. Žalobcovia sa k podanému dovolaniu vyjadrili.

6.4. Žalovaná 2/ sa k podanému dovolaniu vyjadrila.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník spĺňajúci podmienku zastúpenia v súlade so zákonom [§ 429 ods. 2 písm. a) CSP], v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

8. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

9. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 Civilného sporového poriadku možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 Civilného sporového poriadku). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 Civilného sporového poriadku v spojení s § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04 a II. ÚS 251/03). K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

15. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu, (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom), odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Zároveň je potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

16. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude mať za následok nespravodlivý súdny proces. Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

17. Posudzujúc námietky dovolateľky smerujúce k nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dovolací súd vyhodnotil rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií v ich vzájomnej jednote a dospel k záveru, že odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku žalovanej 1/ sa vysporiadal s jej právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne, pričom je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal tak vyhodnotením skutkového stavu ako aj právnymi závermi, na ktoré poukazoval mimo iného i odvolací súd, a ktoré dovolací súd rekapituloval v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia.

18. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie obsahuje dostatočne jasné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd určil, že vlastníkom sporných nehnuteľností sú pôvodní žalobcovia 1/ a 2/. Súdy podrobným spôsobom ozrejmili, z akých skutkových zistení a dôkazov vychádzali, ako ich posúdili a vyhodnotili, a akým spôsobom na ustálené skutkové závery aplikovali relevantné právne normy. Námietky žalovanej 1/, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje jednoznačné, výstižné a presvedčivé odôvodnenie, neobstoja. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konkrétnym spôsobom reaguje na námietky žalovanej 1/, a tieto vyhodnocuje vo svetle

skutkových okolností prípadu a relevantnej právnej úpravy.

18.1. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v bodoch 63. a nasl. uviedol, že ochranu skutočného vlastníka, zaručovanú zásadou nemo plus iuris možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol. Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. Poskytnutie tejto ochrany sa vo svojich dôsledkoch prejaví ako možnosť dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe. Dobromyseľné nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka teda zakladá nárok na ochranu takto nadobudnutého práva vo forme možnosti dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe, nie však bez ďalšieho ochranu vo forme možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy. Tejto formy ochrany dobromyseľného nadobúdateľa si zrejme bola vedomá aj žalovaná 1/, keď svoju procesnú obranu postavila na tvrdeniach o vydržaní vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, keď tieto nadobudla dobromyseľne vzhľadom na okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy a v dobrej viere ich mala po celú dobu 10 rokov užívať. Dobromyseľnosť žalovanej 1/ pri nadobúdaní nehnuteľností nemohla zahojiť neplatnosť tohto právneho úkonu (kúpnej zmluvy) a vykonaným dokazovaním neboli preukázané také výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali uprednostnenie ochrany žalovanej 1/ ako dobromyseľnej nadobúdateľky pred pôvodnými žalobcami 1/ a 2/ ako vlastníkmi dotknutých nehnuteľností. Dobromyseľnosť žalovanej 1/ mohla byť zohľadnená iba z hľadiska možnosti vydržania vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, pričom aj pri zohľadnení dobromyseľnosti žalovanej 1/ pri vstupe do oprávnenej držby vzhľadom na nesplnenie oprávnenosti držby po zákonom stanovenú dobu vydržania 10 rokov nebolo možné dospieť k inému záveru, než že žalovaná 1/ sa nestala vlastníčkou dotknutých nehnuteľností. Súd prvej inštancie rozhodol správne, ak uprednostnil princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka pred princípom ochrany viery nadobúdateľa vzhľadom na skutočnosti, ktoré vykonaným dokazovaním boli preukázané, a ktoré počas konania vyšli najavo a vecne správne rozhodol tak ako bolo vo výroku.

18.2. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne zohľadnil, že žalovaná 1/ bola dobromyseľná pri uzatváraní kúpnej zmluvy k nehnuteľnosti vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo počas konania, keď nemohla mať žiadne pochybnosti o vlastníckom práve, následne táto dobromyseľnosť, a teda aj oprávnená držba bola však prerušená a tak napriek tomu, že kúpnu zmluvu uzatvárala v dobrej viere, nemohla sa stať vlastníčkou dotknutých nehnuteľností.

18.3. V bode 58. až 61. napadnutého rozhodnutia uviedol, že z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 65/2019 vyplýva, že dobromyseľnosť pri nadobúdaní možno vyvodzovať aj z právoplatného rozsudku súdu v spore o vlastnícke právo, sama o sebe dobromyseľnosť pri nadobúdaní však nemá za následok nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy. Právoplatný rozsudok tak mohol založiť dobromyseľnosť pri vstupe do držby, avšak pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním sa vyžadovalo aj splnenie ďalších podmienok. Možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka teda aj na základe neplatnej zmluvy prichádza do úvahy iba výnimočne, ak v konkrétnom prípade nastanú také okolnosti, ktoré môžu byť dôvodom na ustúpenie od prísneho zotrvávania na princípe nemo plus iuris. V prípade neplatnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nedochádza k právnym následkom ňou predpokladaným. Nedochádza tak, k prevodu vlastníckeho práva z prevodcu na nadobúdateľa, a keďže nadobúdateľ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nenadobudol, nemôže s danými nehnuteľnosťami nakladať, čo okrem iného znamená, že nadobúdateľ ich nemôže previesť na ďalší subjekt. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva, bez ďalšieho priamo zo zákona a hľadá sa naň, ako by nebol urobený, táto neplatnosť nemôže byť zahojená dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Možnosť prelomenia zásady nemo plus iuris nie je podľa veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia dovolacieho súdu možné odvodiť ani zo znenia ustanovenia § 70 ods. 1 katastrálneho zákona, z ktorého ako takého tiež nie je možné odvodiť uprednostnenie ochrany dobrej viery nadobúdateľa nehnuteľnosti pred ochranou jej vlastníka alebo aspoň pomerovanie medzi ochranou vlastníka veci a dobrou vierou ďalšieho nadobúdateľa.

18.4. Vo vzťahu k dovolacej argumentácii dovolateľky, že je potrebné na predmetný spor aplikovať ustanovenie § 456 CSP sa odvolací súd vysporiadal v bodoch 57. a 58., kde uviedol, že v náleze

Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 65/2019 súd vyvodil možnosť prelomenia zásady *nemo plus iuris* z ustanovení procesného práva. Podľa § 456 CSP právne vzťahy niekoho iného než strany nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. Z označenej právnej úpravy vyplýva, že v prípade ak na právne pomery účastníkov súdneho konania uskutočneného právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, aj keď neskôr na základe inštančného postupu zrušeným, nadväzujú ďalšie právne vzťahy, tieto nadväzujúce právne pomery tretích osôb už nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. Inými slovami, tretími osobami nadobudnuté práva a povinnosti po vydaní právoplatného a vykonateľného rozhodnutia nemôžu byť ovplyvnené tým, že toto pôvodné právoplatné a vykonateľné rozhodnutie bolo zrušené a v následnom konaní boli tieto pôvodné právne pomery autoritatívnym spôsobom usporiadané odlišne od pôvodného rozhodnutia. Procesná právna úprava predstavuje ďalšiu systémovú výnimku zo zásady súkromnoprávnej regulácie, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, než sám má, a tým rozširuje možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, prostredníctvom ktorej sa priznáva ochrana tretím osobám pri jeho nadobúdaní. Právoplatný rozsudok tak môže založiť dobromyseľnosť pri vstupe do držby, avšak pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním sa vyžaduje aj splnenie ďalších podmienok.

18.5. K argumentácii dovolateľky, že spornú nehnuteľnosť nadobudla dobromyseľne, teda ju vydržala, odvolací súd v bode 54. a 55. vysvetlil, že dovolateľka bola pri uzatváraní kúpnej zmluvy dobromyseľná, avšak následne bola táto jej dobromyseľnosť a aj oprávnená držba prerušená rozhodnutím o určení vlastníckeho práva pôvodných žalobcov 1/ a 2/. Hoci žalovaná 1/ bola dobromyseľná pri uzatváraní kúpnej zmluvy k predmetnému bytu vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli počas konania najavo, keď nemohla mať žiadne pochybnosti o vlastníckom práve, následne táto jej dobromyseľnosť, a teda aj oprávnená držba bola prerušená nadobudnutím vedomosti o konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 16C/99/2009 o určení vlastníckeho práva pôvodných žalobcov 1/ a 2/ proti žalovanej 1/. Túto vedomosť o prebiehajúcom súdnom konaní ohľadne vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam musela mať najneskôr dňa 16. apríla 2009, kedy splnomocnila na zastupovanie v tomto prebiehajúcom konaní advokátku A., táto následne dňa 5. mája 2009 nazrela do spisu a vyhotovila si z toho spisu kópie, teda s určitosťou už mala vedomosť o konkrétnych dôvodoch podanej žaloby. K tomuto dňu 16. apríla 2009, resp. 5. mája 2009 ešte neuplynula 10-ročná vydržacia doba od momentu vstupu žalovanej 1/ do oprávnenej držby dňa 25. septembra 2006 a ani odo dňa vstupu do oprávnenej držby P. dňa 28. septembra 1999, preto nebola splnená podmienka nepretržitej nikým nerušenej držby dotknutých nehnuteľností po zákonom stanovenú dobu 10 rokov. Žalovaná 1/ sa tak napriek tomu, že kúpnu zmluvu uzatvárala v dobrej viere sa nemohla stať vlastníčkou dotknutých nehnuteľností.

19. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, na základe akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná 1/ sa s rozhodnutím dovolacieho súdu nestotožňuje, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, odvolací súd po zopakovaní dokazovania postupoval v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Krajský súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu,

zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodol tak, že jeho skutkové a právne závery nemožno považovať za svojvoľné, neudržateľné, ani prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z tohto hľadiska preto nemožno postupu odvolacieho súdu nič vytknúť a námietky žalovanej 1/ preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

21. Z niektorých dovolacích formulácií vyplýva, že dovolateľka namieta v kontexte zmätočnostnej vady podľa § 420 písm. f) CSP nesprávne (či rozporuplné) právne posúdenie veci. K tomu dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá.

21.1. V tomto kontexte hodno zdôrazniť, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravyospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súdospel k záveru, že dovolanie žalovanej 1/ vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

23. Žalovaná 1/ vyvodila prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP právnou otázkou, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená: „aké výnimočné okolnosti musia existovať, aby dobromyseľný nadobúdateľ nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, pokiaľ k nadobudnutiu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam došlo v medziobdobí po právoplatnosti súdnych rozhodnutí, v dôsledku ktorých bolo vlastnícke právo pôvodného vlastníka k nehnuteľnostiam nepochybne a pred právoplatnosťou súdnych rozhodnutí, ktoré vlastnícke právo pôvodného vlastníka k nehnuteľnostiam určili za nadobudnuté platné, a to s poukazom na procesnoprávnu úpravu ustanovenia § 456 CSP, v zmysle ktorého právne vzťahy niekoho iného, než strany nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté a s poukazom na možnosť ďalšej systémovej výnimky zo zásady súkromnoprávnej regulácie, podľa ktorej zásada nikto nemôže previesť na iného viac práv, než sám má (nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet), ktorou sa rozširuje možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, prostredníctvom ktorej sa priznáva ochrana tretím osobám pri jeho nadobúdaní“.

23.1. Dovolateľka nastolenou otázkou argumentovala, že s uvedenou právnou otázkou sa dovolací súd viackrát vysporiadal napr. v judikatúre obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObo/2/2020, súd druhej inštancie podľa tvrdenia dovolateľky tak neurobil v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu a ani súd prvej inštancie, keďže nezohľadnil špecifiká danej právnej veci, za ktoré dovolateľka považuje špecifické okolnosti a súvislosti uvádzané v jej dovolaní a tiež nezohľadnil ani nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 65/2019 z 26. januára 2021.

23.2. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil dovolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku), alebo ktorá v

rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku).

24. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie skutková otázka ani akademická otázka), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). prípadе dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1Cdo/126/2017, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/221/2017).

25. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

26. Dovolací súd uzatvára, že dovolateľkou nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nevedlo k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Je pritom potrebné zdôrazniť, že cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

27. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že „dovolacia“ otázka, nemala v prejednávanej veci znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP (šlo v skutočnosti o otázku akademickú), v dôsledku čoho prípustnosť dovolania vyvodzovaná z tohto ustanovenia daná nebola.

28. Dovolací súd (obiter dictum) zároveň upriamuje pozornosť v otázke prelomenia zásady nemo plus iuris a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa tým, že pri posudzovaní zásady nemo plus iuris (resp. ochrany dobromyseľného nadobúdateľa) je potrebné rozlišovať situácie, kedy došlo po uzatvorení kúpnej zmluvy k zrušeniu nadobúdacieho titulu predávajúceho od situácie, kedy sa predávajúci vôbec nestal vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti, napríklad z dôvodu (absolútnej) neplatnosti zmluvy ako nadobúdacieho titulu na strane predávajúceho a doplnil, že v prípade neplatnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nedochádza k právnym následkom ňou predkladaným. Uvedené okrem iného znamená, že ňou nedochádza k prevodu vlastníckeho práva z prevodcu na nadobúdateľa, a keďže nadobúdateľ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nenadobudol, nemôže s danými nehnuteľnosťami nakladať, čo okrem iného znamená, že nadobúdateľ ich nemôže ďalej previesť na ďalší subjekt, (ktorý sa v takom prípade taktiež nemôže stať ich vlastníkom).

29. Veľký senát ďalej akcentoval, že je potrebné naďalej zotrvať na právnom závere vyslovenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky už v rozsudku sp. zn. 1Cdo/96/1995 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 39/1998), v zmysle ktorého „absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a hľadá sa naň, ako by nebol urobený; táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo

kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností“. Možnosť prelomenia zásady nemo plus iuris - okrem zákonom predvídaných výnimiek - nie je podľa veľkého senátu možné odvodiť ani zo znenia ustanovenia § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, a to ani s odkazom na článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého ako takého tiež nie je možné odvodiť uprednostnenie ochrany dobrej viery nadobúdateľa nehnuteľnosti pred ochranou jej vlastníka alebo aspoň pomerovanie medzi ochranou vlastníka veci a dobrou vierou ďalšieho nadobúdateľa.

30. Veľký senát obchodnoprávneho kolégia napokon dospel aj k záveru, že dobrá viera nadobúdateľa nehnuteľnosti v správnosť zapísaného údajov v katastri nehnuteľností o jej (predchádzajúcom) vlastníkovi nepostačuje pre záver súdu o tom, že mohol nadobudnúť vlastnícke právo (a pre poskytnutie ochrany tomuto právu), ak sa preukáže, že táto zapísaná osoba v skutočnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebola vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti, napríklad z dôvodu, že predchádzajúca zmluva o prevode nehnuteľnosti predstavovala absolútne neplatný právny úkon. Z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy predávajúci nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti a rovnako tak nemohol „neexistujúce“ vlastnícke právo previesť na ďalšiu osobu, hoci konajúcu v dobrej viere. Naďalej tak je potrebné zotrvať na právnom závere, že absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, ak na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

31. Ústavný súd v náleze z 19. januára 2021 sp. zn. I. ÚS 510/2016 uviedol, že „Materiálna publicita údajov katastra nehnuteľností je vyvrátiteľná a podmienená tým, či sa v konkrétnom prípade nepreukáže nesúlad údajov katastra so skutočným stavom. S touto okolnosťou musí byť opatrný nadobúdateľ uzrozumený, preto iba viera nadobúdateľa v správnosť údajov v katastri nestačí na prelomenie zásady nemo plus iuris. De lege lata vychádza náš právny poriadok z predpokladu, že ak zákon neustanoví inak, nikto nemôže previesť na iného vlastnícke právo, ktorým sám nemôže disponovať.“ (pozri nálež ústavného súdu č. k. I. ÚS 510/2016 z 19. januára 2021 publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 10/2021).

32. Podľa dovolacieho súdu v danej veci obstáli skutkové a právne dôvody preferencie ochrany práva pôvodného vlastníka pred princípom ochrany dobrej viery nadobúdateľa vzhľadom na skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané, a ktoré vyšli najavo, a to, že dobromyseľnosť žalovanej 1/ pri nadobúdaní dotknutých nehnuteľností nemohla zahojiť neplatnosť právneho úkonu (prvej kúpnej zmluvy) a vykonaným dokazovaním neboli preukázané také výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali uprednostnenie ochrany žalovanej 1/ ako dobromyseľnej nadobúdateľky pred pôvodnými žalobcami 1/ a 2/ ako vlastníkmi dotknutých nehnuteľností. Vzhľadom na nesplnenie oprávnenosti držby po zákonom stanovenú dobu vydržania 10 rokov nebolo možné dospieť k inému záveru, než že žalovaná 1/ sa nestala vlastníčkou dotknutých nehnuteľností. Pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním však nestačí len dobrá viera pri vstupe do držby, čo bolo vzhľadom na okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy v prípade žalovanej 1/ splnené, ale existencia dobrej viery sa vyžaduje po celú zákonom stanovenú vydržaciú dobu 10 rokov, avšak táto podmienka splnená nebola z dôvodu prerušenia oprávnenej držby. Sporné nehnuteľnosti tak patria do zaniknutého spoluvlastníctva pôvodného žalobcu 1/ a žalobkyne 3/.

33. Dovolanie, v ktorom dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP súd odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.